

se man hukka sai. Sest sesamma emma hānnilānne
olli útsinda meie maal jánu kui kik tðise ammo jo
árralánnu, et temma ennege sedda ellajat es lasse
hukka sada, ke kohhalt tðisest suggust olli, nink
núúd ennege fassuemma hāteggemisse nink fassu-
poja armeto förra läbbi, tenima ommatses sanu.
Nink se sådusse tåútminne, kumma perrast temma
monne näddali perra árrakoli — fest et temma näl-
ja perrast, funna temma ennamb sedda, minfga
temma henda muido toit, es lóowwa nink külma
perrast mes påle tulli, ennamb es jöowwa toistile
perra sendada — se sådusse tåútminne teggi et
temma henne påle sugguke es mótle enge se armeto
poja påle mótti ke tålle ni paljo waiwa olli tennu.

Der Druck wird gestattet.

Dorpat, den 17. Nov. 1833.

Dr. E. Sartorius, Censor.